

Öszvér

(regényrészlet)

A Montmartre múzeumban látott egy képet, ami a Belle Époque életét ábrázolta a „hegyen”, a múlt *múltszázadfordulón*. Kavargó, konflisokkal és balerinákkal és cilinderes urakkal és hajadonfótt frakkos urakkal és italozó urakkal és táncoslányokkal és üres borospalackokkal, és ingujjas urakkal és pompás fogatokkal és kurvákkal és teleholddal és fogyó holddal és holdtalan, csillagos éggel és urakkal nők ölében és automobillal és kártyaasztallal és szeparékkal és kávéházi asztalokkal és műtermekkel és üvegbúra alatt olvadó süteménnyel és táncoló hölgyekkel és kánkánózó rosszlányokkal és ölelkező csoportokkal és hintókkal és lovakkal és örömmel és extázissal és boldogsággal és álmokkal teli, revolvercső felé kígyózó danse macabre volt rajta látható.

Az élet csodálatos elpazarlása.

Kínos volna most kijelenteni, hogy amit maga előtt látott ebben a bárban, az pont olyan volt, *az* volt, amit a kép sugallt, kínos a kézenfekvő hasonlítás miatt, és kínos, mert nem lenne igaz, hiszen *ez*, ami előtte történt, nem volt a képen, a kép nem erről szólt, *ebben* a valóságban ugyanis nem volt sem eufória, sem vízió, sem vágy arra vonatkozólag, hogy boldogok legyenek, csak akarnok öntudat, számítás volt, és nem voltak illuminációk, csak statisztikák, és nem volt *vágta*, csak nagyon gyors sportkocsik, és ezek az *öltönyösök* és *dzsekisek* nem a menetben kavarogtak bódultan, szomjasan, ostobán, hanem ők tartották a revolver ravaszán az ujjukat.

Nem tudta, hol az ő helye? Barna, melyik kalapos vagy?, melyik keringőző, frakkos úr?, ott vagy valahol a *beabszintozott*, eszüket vesztett, halálra ítélt életigenlők között, vagy a fegyvert fogod? Arra gondolt, hogy a soha nem látott pusztítást hozó háborúk, üldöztetések és milliók halálának ismeretében nagyképűnek és szenvtelennek tűnne azt mondani, hogy a *huszadik század* a remény százada volt, a huszonegyedik első negyedében mégis így érezte.

Töltött egy kis pezsgőt.

talánkitty a combján dobolt az ujjival, valami latin sláger szólt, kényelmetlenül érezte magát, de a foteljéből nézve nem tudta eldönteni, hogy azért, mert táncolni akarna már, vagy a *közeg* kedvetlenítette el.

Ebben a pillanatban úgy érezte, hogy ő is (sajnos és *exkúsz*) a betárazott fegyverrel az élőkre célzók közé tartozik.

A remény százada, na szép!

Igaz, ő már nem volt képes reménykedni, ahogy a szülei, nagyszülei, dédszülei tudtak, bízni a *magyarság feltámadásában*, csókot remélni tánc közben, remélni a piavei csatamezőn, remélni Versailles-ban, a Trianon nevű palotában, remélni Pozsonyban és remélni Kézdivásárhelyen és remélni Szabadkán, remélni egy Dohány utcai lakásban, a vagonban, remélni egy kihallgatósobában, remélni, hogy hazaérnek *valahogy*, mert a „Jóisten hazasegít mindenkit”, és *valahogy* minden jól alakul, és valójában azt sem nagyon tudta és nem is értette, hogy honnan volt ez a kimeríthetetlennek látszó *reménytartalék* akkoriban, talán *ők* beérték a saját életükkel?, nem kellett minden más, mindenki másé, csak az Élet, mert csak az Életben lehet bízni, mint elidegeníthetetlen jogban és vagyonban, amit ugyan *el lehet venni*, de az elvett élet is tovább álmodott és remélt a többiek által, akik tudták, hogy sebezhető, hogy *mind* sebezhető, de néha mégis meg mertek állni a vihar szemében is, hogy megvédjék azt a keveset, ami az övék, a reményt magát, mely talán csak ebből a kiállásból, a reménykedésből magából nyert mindig új erőt, hogy az ember hazatérhet a frontról, a börtönből, a légerek közül, és ölelni is, álmodni is, élni tud majd újra, és hogy a világ nem csak hamis, és a tömegek számára *megnyugtatóan* reményt keltő félelmetes ideológiák felmutatására képes, mint a kommunizmus vagy a faszizmus, de ő már nem tudott bízni, mert amit látott, amit tapasztalt maga körül, ami van, az célok és ideák nélküli öldöklés csupán fröccsöntött, málnaszelé ízű csecsebecsékért, amiket remény helyett juttatnak nekünk, hogy a valódi háborúk vérontása elől vagy a saját „jólétünk” felé való szüntelen, és végállomás vagyis a hazaérkezés reménye nélküli *menekülés* érzete kondicionált, azaz elviselhető legyen, és így csak újabb és újabb ideológiákkal, újabb és újabb kommunizmusokkal és faszizmusokkal „kezelik” az eredendő bajt, és elveszik az embertől a neki megadatott jogot, hogy az életétől valóban reméljen bármit is, de hohó, döccent egyet ebben szenvedélyes elmélkedésben, ha Istent, mint Teremtőt a képletből kivonjuk, akkor a *megadatott jog* fogalma is éppoly bizonytalan, mint ennek az estének a kimenetele, s immár az ember is, mint az ember által gyakorta lenézett többi élő, pusztá biológiai organizmusként sodródik a technológia szorgos futószalagjain, az Ótestamentum-i remény és igazság megtalálásának igénye nélkül a közigazgatást *hibátlanul* ellátni képes erős és szilárd *hatalom* irányítása alatt, mely végre maradéktalanul érvényesíteni tudja akaratát, és ebben az állapotban már reménykedni se muszáj, elég úgy tenni, mintha minden rendben lenne, mintha normális lenne az is, hogy egy éjszakai bárban egy feleség?, csaj?, kurva? nyilvánosan leszopja a pasiját az ő bolsevik apja szellemének cukorkéken derengő árnyéka mögött, és a fehér zselét viszolygó arccal egy üres pohárba köpi.

Ez nem a montmartre-i lázas örület.

Ez nem a mámorba vetett remény.

Ez más.

Ez az élet *kielégítő* elpazarlása. Percek alatt.